ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ὅπως ἀπέδειξεν ὁ Δάρβιν, χωρὶς τὰ ἔντομα ἡ γῆ μας δὲν θὰ εἶχεν ἄνθη.

***

Ἡ ἀναλογία τῶν θηλυκῶν πρὸς τοὺς ἀρσενικοὺς βατράχους εἶνε ὡς 92 πρὸς 8.

***

Παρετηρήθη ἀπὸ τὰς στατιστικὰς, ὅτι ὅταν ὑπάρχει δυστυχία εἰς ἕνα τόπον γεννῶνται περισσότερα ἀρσενικά, καὶ ὅταν ὑπάρχῃ εὐτυχία, περισσότερα θηλυκά. Τὸ διατὶ δὲν ἀνεκαλύφθη ἀκόμη ἀπὸ κανένα....

***

Τὴν γεῦσιν τοῦ ἅλατος τὴν αἰσθάνονται οἱ ἄνδρες ἐνταντικώτερον ἀπὸ τὰς γυναῖκας.

***

Εἰς τὰ πτηνὰ ἡ γεῦσις εἶνε πολὺ ὀλίγον ἀνεπτυγμένη. Ἐνῷ τὰ ψάρια ἔχουν μὲν κάποιαν γεῦσιν, ἀλλὰ καθόλου ἀκοήν.

***

Λέγουν ὅμως ὅτι εἰς τὰ ἰχθυοτροφεῖα τοῦ Πότσδαμ οἱ κυπρῖνοι συναθροίζονται εἰς ὡρισμένα μέρη, ὅταν ὁ πρὸς τοῦτο ἐπιφορτισμένος ὑπάλληλος χτυπήσει τὸ κουδοῦνι διὰ τοῦ ὁποίου τοὺς καλεῖ. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ ὅτι οἱ κυπρῖνοι ἀκοῦνε τοὺς κωδωνισμούς. Κάθε ἄλλο. Ὀδηγοῦνται μᾶλλον ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ κρατεῖ ὁ ὑπάλληλος.

***

Κάποιος ὠνόμασε τοὺς Σικελοὺς...«φυτοφάγους ἐν ἀγνοίᾳ των», διότι ἡ τροφή των συνίσταται ἀπὸ μαῦρο ψωμί, φασόλια, λάχανα ἀγριόχορτα καὶ λίγο λάδι, ὁπωρικὰ καὶ μακαρόνια.

***

Ἀπὸ ζάχαρι, τσάϊ, καπνό, οἰνοπνεύματα, χαμπαράκι δὲν ἔχει ὁ Σικελός. Καὶ ἂν καμιὰ φορὰ πίνῃ λίγο παληόκρασο τῆς ἐπαρχίας του, τοῦτο συμβαίνει διότι τὸ κρασὶ αὐτὸ εἶνε φθηνότερο ἀπὸ τὸ νερό.

***

Καὶ αὐτὸ τὸ βούτυρο ἦταν ἄγνωστο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὴν Σικελία.

***

Κάποιος εἶπεν ὅτι σὲ εἴκοσι γάμους οἱ δεκαεννέα γίνονται γιατὶ οἱ ἄνδρες δὲν ξέρουν νὰ ράψουν ἕνα κουμπί. Καὶ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλοίμονον!...

Ὁ Συλλέκτης

ποὺ ἦσαν μαζεμένες γύρω της.

Ὁ Κάλντερα χτύπησε τὸ πόδι. «Σωπᾶστε γυναῖκες !» Μὰ γιὰ πρώτη φορὰ δὲν εἰσακούστηκε καὶ τότε πῆγε ἔξω νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ μοιρολόϊ.

Ἐνύχτωνε πειά. Ἐκύτταξε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τὸν ἀστρόφεγγο οὐρανό. Ἀπὸ τὰ σπίτια, ποὺ μόλις ξεχώριζαν στὸ σκοτάδι, ἀκούονταν χρεμετισμοί, γαυγίσματα, κακαρίσματα, τελευταῖοι ἦχοι τῆς ζωῆς τοῦ χωριοῦ πρὶν ἀπ' τὸν ὕπνο...

Ἄκουσε πάλι τὸ μακρυνὸ οὐρλιασμα τοῦ ἀρρώστου ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαρας. Ἡ συγκινήσεις ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ του, ἐξύπνησαν στὴν ψυχήτου. Θυμήθηκε τὶς ἀγρυπνίες του ὅταν κρατῶντας τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά του τότε ποὺ ἔβγαζε τὰ πρῶτα δόντια του, πηγαινοερχόταν μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἴδια κάμαρα. Τώρα ἔκλαιγε πάλι τὸ παιδί του, χωρὶς ὅμως ἐλπίδα, μέσα σ' ἕνα μαρτύριο κολάσεως ποὺ ὁ θάνατος θἄφερνε τὸ λυτρωμό.

Ὁ Κάλντερα μὲ κίνησι τρόμου ἔφερε τὰ χέρια στὸ μέτωπο σὰν νἄθελε νὰ διώξῃ μιὰ σκέψι φοβερή. Ἔπειτα κοντοστάθηκε... Γιατί ὄχι ;... «Νὰ μὴν ὑποφέρῃ πειά, Θεέ μου !... Νὰ μὴν ὑποφέρῃ».

Μπῆκε στὸ σπίτι καὶ ξαναβγῆκε εὐθὺς μὲ τὸ παληό του δίκαννο τουφέκι : ἔτρεξε στὸ φεγγίτη σὰν νὰ φοβῶταν μὴ μετανοιώσῃ κι' ἔχωσε τὴν κάννα στὸ ἄνοιγμα...

Ἄκουσε πάλι τὸ λαχάνιασμα, τὸ χτύπημα τῶν δοντιῶν, τὴ φωνὴ τῆς λύσσας, ἔτσι κοντά σου σὰν νἄταν πλάϊ στὸ δυστυχισμένο. Τὰ μάτια του συνηθισμένα στὸ σκοτάδι, εἶδαν τὸ κρεββάτι στὸ βάθος τοῦ θλιβεροῦ δωματίου, τὸ σῶμα ποὺ τιναζόταν, τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ του, ποὺ πότε φαινόταν, πότε χανόταν μέσ' στοὺς ἀπελπισμένους σπασμούς.

Φοβήθηκε τόσο ποῦτρεμιν τὰ χέρια του· αὐτός, τὸ παιδὶ τοῦ βουνοῦ ποὺ δὲν εἶχε ἄλλη διασκέδασι ἀπὸ τὸ κυνῆγι κι' ἦταν συνηθισμένος νὰ κτυπᾷ τὸ πουλὶ στὸ φτερό.

Ἡ φωνὲς τῆς ἄτυχης μάνας τοῦ θύμισαν ἄλλες μακρυνὲς ὧρες πολὺ μακρυνὲς — πάνε εἴκοσι χρόνια τώρα — τότε ποὺ ἐγέννησε τὸ μονάκριβο παιδί του στὸ ἴδιο αὐτὸ κρεββάτι....

Ἄχ ! νὰ τελειώσῃ ἔτσι !... Σήκωσε ψηλὰ τὰ μάτια του πλημμυρισμένα δάκρυα «Θεέ μου ! γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ πειά. Νὰ μὴν ὑποφέρῃ !»

Καὶ ξαναλέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀκούμπησε τὸ τουφέκι στὸν ὦμο, εὑρῆκε ψάχνοντας μὲ τὰ τρεμάμενα δακτυλά του τὴν σκανδάλη..... κι' ἐτράβηξε !

Μετάφρ. Λ. Β. Πκλμύρας

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Εὐτυχὴς μάγειρος

Σ' ἕνα μεγάλο ἑστιατόριο τῶν Παρισίων δειπνοῦσαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βάνδερμπιλτ, τὸ ζεῦγος τῶν ἀμερικανῶν δισεκατομμυριούχων, μπροστὰ στοὺς ὁποίους οἱ βαθύπλουτοι τῆς Εὐρώπης εἶνε φτωχοί.

Ὁ ξενοδόχος φυσικὰ ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς πελάτας του.

Ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὸ πρῶτο φαγητό, ἡ κυρία Βάνδερμπολτ λέγει στὸ σύζυγό της :

— Θέλω νὰ πάρω μαζί μου στὴν Ἀμερικὴ τὸ μάγειρο ποὺ ἐμαγείρευσε αὐτὸ τὸ φαγητό.

Ὁ ἀμερικανὸς Λούκουλλος καλεῖ ἀμέσως τὸν ξενοδόχον καὶ ζητεῖ τὸν ἀριστοτέχνη μάγειρο.

Ἐκεῖνος προσέρχεται μὲ τὴ λινοστολή τοῦ μαγειρείου.

— Πῶς ὀνομάζεσθε ; τὸν ἐρωτᾶ:

— Ἰωσήφ.

— Ἔ, λοιπόν, κύριε Ἰωσήφ, ἀναχωρεῖτε σὲ πέντε μέρες μαζί μας γιὰ τὴν Ἀμερική.

— Δὲ μπορῶ ν' ἀφήσω τοὺς Παρισίους, κύριε.

— Διακόσες χιλιάδες φράγκα μισθὸ τὸ χρόνο.

— Ὄχι, κύριε.

— Διακόσες πενῆντα.

— Ὄχι, κύριε, ὄχι.

— Τριακόσες !

— Ὄχι; κύριε σᾶς βεβαιῶ πὼς μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ φύγω.

— Τετρακόσες χιλιάδες καὶ μὲ συμβόλαιο γιὰ πέντε χρόνια.

— Πηγαίνω ἀμέσως νὰ ἑτοιμάσω τὰ ροῦχα μου.

***

Παράδοξοι συλλέκται

Ἡ μανία τῆς συλλογῆς ὡρισμένου εἴδους ἀντικειμένων εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰς συνηθεστέρας ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν διαφόρων κατὰ καιροὺς συλλεκτῶν εἶνε καὶ μερικοὶ ποὺ ἡ μανία τους ἔχει ξεπεράσῃ τὰ ὅρια τοῦ κοινοῦ. Ἕνας Γάλλος, ἐξαφνα, συλλέγει τὰ σκαρπίνια τῶν δισημοτέρων χορευτριῶν, ἕνας ἄλλος ἔμπορος στὸ Παρίσι τὰς γραφίδας τῶν ὀνομαστῶν ζωγράφων. Κάποιος ἄλλος, Κλαπισσὸν ὀνόματι, εἶχε μαζεύψει 7,750 εἴδη κουμπιῶν, ἄλλος συνάδελφός του συλλέγει μόνον στρατιωτικὰ κουμπιὰ καὶ γι' αὐτὸ κάνει ἐκδρομὰς καὶ ἐρεύνας μέχρι τῶν πεδίων τῶν μαχῶν.

Ὁ Ἄγγλος σὶρ Τόμας Τύρμπιτ συνέλεγε ὅσα σχοινιὰ ἀπηγχονισμένων εὕρισκε. Ἕνας παρισινὸς ὑπαστυνόμος ἔχει πλήρη συλλογὴν φενακῶν. Ἕνας ἄλλος μαζεύει τοὺς τίτλους τῶν ἐφημερίδων. Ὑπάρχει γερμανὸς συλλέκτης γαντιῶν καὶ κάποιος ἄλλος ἠρουνιῶν. Ἕνας Πασκάλ, στὸ Παρίσι τοῦ ὁποίου τὸ σπίτι ἀπετεφρώθη ἀπὸ πυρκαϊά, εἶχε συλλογὴ 3000 κηροπηγ ων. Ἡ κυρία Σαϊντ-Ἀλβὰν εἶχε συλλογὴ δακτυληθρῶν καὶ συλλογὴν ψηκτῶν γιὰ τὰ ροῦχα. Στὸ Μπορντώ, κάποιος Βάϊλ ἀπέθανε κι' ἄφησε στοὺς κληρονόμους του συλλογὴν γυαλιῶν ὡρολογιῶν. Πολλοὶ πάλι ἔχουν τὴν μανίαν νὰ συλλέγουν πίπες. Ὁ στρατηγὸς Βανδὰμ ἀποθανὼν τὸ 1830 ἀφῆκε μόνη περιουσία 60 χιλ. φράγκα σὲ πίπες.

***

Μοναχοὶ ποὺ δὲν μιλοῦν ποτὲ

Στὸ Τυρνοὺ τοῦ Βελγίου ὑπάρχει ἕνα διάσημο μοναστῆρι τῶν καλουμένων Τραπιστῶν, οἱ ὁποῖοι ὡς ὅρον τῆς ἐν αὐτῷ διαβιώσεώς των ἔχουν νὰ μὴ μιλοῦν ποτέ. Μόνον ἕνας ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλῇ ἐκεῖ μέσα, ὁ ὁδηγῶν τοὺς ξένους μοναχός, ἀλλὰ κι' αὐτὸς μιλάει πολὺ λίγο κι' ἡ φωνή του ἀκούγεται σὰν ἐλαφρὸς ψίθυρος, σὰν τὸν ἦχο τῆς αὔρας διὰ μέσου τοῦ κοιμητηρίου.

Τὸ μοναστῆρι εἶνε πολὺ πένθιμο, ἔχει ὑψηλὰ τείχη, καὶ κανένα στόλισμα δὲν κοσμεῖ τοὺς τοίχους καὶ τὰς αἰθούσας του. Ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, διάφορα κελλιά, σταύλους καὶ δωμάτια ἐργασίας, στὰ ὁποῖα οἱ μοναχοὶ διδάσκονται τὴν λήθην τῶν ἐπιγείων, καὶ σιγὰ σιγὰ γίνονται σὰν σκιές. Ἕνα μεγάλομέρος τῆς ἡμέρας οἱ Τραπισταὶ αὐτοὶ μοναχοὶ τὸ ἀφιερώνουν στὶς προσευχές. Ὅταν τοὺς βλέπει κανεὶς νὰ προσεύχωνται, ἀσάλευτοι καὶ ἄφωνοι, τοὺς παίρνει γιὰ ἀπολιθωμένους ἁγίους. Κάθε τόσο μόνο πέφτουν κατὰ γῆς κ' ἐξακολουθοῦν σ' αὐτὴ τὴ στάση προσευχόμενοι ἐπὶ πολύ. Ὅλας τὰς ἄλλας ὧρας τῆς ἡμέρας ἐργάζονται. Ξυπνοῦν πρὶν ξημερώσῃ, καὶ ἀφοῦ προσευχηθοῦν ἀρχίζουν τὴν δουλειά ἡ ὁποία εἶνε νὰ μεταβάλουν τὴν πέριξ τοῦ μοναστηριοῦ πετρώδη ἔκτασι σὲ γόνιμα χωράφια. Φοροῦν καὶ δουλεύουν πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο ροῦχο, εἴτε τοὺς ψήνει ὁ θερινὸς ἥλιος, εἴτε βρέχει, εἴτε χιονίζει. Ὅταν ἐργάζονται νομίζει κανεὶς πὼς βλέπει καταδίκους καταναγκαστικῶν ἔργων. Κοιμοῦνται σὲ στρῶμα σκληρὸ σὰν τὴν πέτρα. Τρῶνε ἀποκλειστικῶς χόρτα καὶ μόνο στοὺς ἀσθενεῖς ἐπιτρέπεται τὸ κρέας.

Ὅταν πεθαίνει κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τὸν θάπτουν σ' ἕνα λάκκον ποὺ εἶνε ἕτοιμος πάντοτε καὶ μόλις τὸν σκεπάσουν μὲ χῶμα, ἀνοίγουν ἄλλο λάκκο, ὁ ὁποῖος μένει ἀνοιχτὸς μέχρις ὅτου πεθάνει κανεὶς ἄλλος μονάχος. Οἱ διάφοροι Πάπαι, ὁσάκις θέλουν νὰ ἐκτελεσθῇ καμμιὰ πολὺ σκληρὰ ἐργασία εἰς τὸ Βατικανόν, μετακαλοῦν εἰς τὴν Ρώμην Τραπιστὰς ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ μοναστῆρι.